

**R. P. Georgii De Rhodes Avenionensis, È Societate Iesv,
Philosophia Peripatetica, Ad Veram Aristotelis Mentem**

Rhodes, Georges de

Lvgdvni, 1671

Sect. iv. Numerus animarum in quolibet viuento.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95638](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95638)

Quæst. II. Sect. IV. Quot animæ in viuento. 409

Probat, quia si non possint dari plures eleuationes viuientium supra res animatas, quàm tres illæ assignatæ, non sunt possibiles plures gradus animarum quàm tres assignati, sed non sunt possibiles plures eleuationes quàm tres; quia quidquid agit in seipso, vel agit per qualitates omnino immateriales, vel per qualitates omnino materiales, vel per qualitates materiales quidem, sed minùs tamen materiales quàm obiecta: ergo non sunt possibiles nisi tres gradus animarum.

Sed alia tamen ratio est animarum, quia videtur omnino esse possibile diuinitus aliquod sensitiuum, quod non sit vegetatiuum; potest enim dari corpus partes habens heterogeneas, quod tamen sit incorruptibile, quia dispositiones habebunt diuersas; sed non ita tamen oppositas, vt vna destruat aliam. Mihi probabile videtur, esse impossibile viuens locomotiuum, quod non sit cognoscitiuum; non enim posset esse vlla ratio, quare in vnam potius partem moueretur quàm in aliam; quia sine cognitione non posset seipsum determinare. Motus autem animalis progressus dicit præuium appetitum & cognitionem. Dixi esse probabile, quia si dicatur esse possibile viuens locomotiuum determinatum ad motum circularem v. g. vix conuinci poterit falsitatis. Sed certum tamen est esse impossibile animam rationalem, quæ non sit sensitiua, quia debet anima rationalis esse forma corporis prout est rationalis: sed si non sit sensitiua, non erit forma corporis prout est rationalis, quia eius intellectus erit independens à corpore: ergo anima rationalis est necessariò sensitiua.

Denique quod sit impossibile viuens cognoscitiuum, quod non sit appetitiuum; & contra viuens appetitiuum, quod non sit cognoscitiuum, constabit ex dicendis de sensu & appetitu.

Obiicitur primò, diuisionem hanc non videri vniuocam, generis nimirum in species; quia illæ non sunt species sub communi genere, quæ comparantur sicut superius & inferius: sed vegetatiuum, sensitiuum & rationale comparantur in linea prædicamentali vt superius & inferius; dicitur enim corpus, viuens, animal, homo: ergo illa diuisio non est vniuoca.

Respondeo vegetatiuum & sensitiuum posse sumi vel pro purè vegetatiuo, quod videlicet negat sensitiuum & rationale, & pro purè sensitiuo, quod negat rationale; vel pro vegetatiuo, quod non negat, sed abstrahit à sensitiuo & rationali, & pro sensitiuo quod abstrahit à rationali. Si vegetatiuum, & sensitiuum sumantur posteriori hoc modo, non sunt species sub communi genere, sed comparantur sicut superius & inferius; si autem sumantur priori modo, non comparantur vt superius & inferius, sed sunt species sub communi genere; nec contrahuntur per differentias subordinatas, sed per oppositas.

Obiicitur secundò. Viuens, animal & homo, quæ sunt concreta vegetatiui, sensitiui & rationalis, non comparantur vt species eiusdem generis: ergo vegetans, sensitiuum & rationale non sunt species eiusdem generis.

Respondeo distinguendo consequentiam eodem modo: ergo vegetatiuum, sensitiuum & rationale, si sumantur prout vnum negat aliud, non sunt species sub communi genere, negatur; si sumantur prout vnum abstrahit ab alio, non sunt species eiusdem generis, concedo. Viuens, animal & homo dicunt vegetatiuum, sensitiuum & rationale, non prout se inuicem negant, sed prout abstrahunt.

R. P. de Rhodas curs. Philosoph.

SECTIO IV.

Numerus animarum in quo libet viuente.

PERspecto generatim numero animarum, sequitur vt dicatur de numero animarum in quolibet viuente; vtum videlicet in quolibet homine tres sint animæ, vegetatiua, sensitiua, & rationalis; in brutis duplex. Secundò ex suppositione quod in quolibet vnica sit forma viuens, vtum plures sint in eo forme non viuentes, quas vulgò appellant formas partiales.

§. I.

Vtrum in eodem viuente plures sint animæ.

POssunt esse in eodem homine plures animæ, vel simul, vel successiue. Plures simul erunt, si eadem materia humani corporis informetur anima vna vegetante, altera sentiente, tertia rationali; quæ fuisse dicitur sententia Platonis in *Timæo*, vt refert Aristoteles lib. 1. cap. vii. ponebat videlicet animam hominis vnam in cerebro, tanquam in arce, quæ intelligat; alteram in corde, irascibilem; tertiam in iecore, concupiscibilem, quæ nutriat: vbi descriptus habetur triplex Rerumpublicarum status. Consularis in rationali; militaris & contentiosus in irascibili; quæstuosus & auarus in vegetatiuo. Verùm excusatur à discipulis suis Plato, qui voluit eum loquentum esse de viribus animarum, non autem de animabus. Manichæi duas in homine ponebant animas, vnam à malo Deo, alteram à bono, vt refert Augustinus lib. de duabus animabus, & lib. 10. de Genesi ad litteram. Tres quoque animas in homine constituit Zabarella lib. de facultatibus anime, cap. 8. Paulus Venetus Okam, & Mirandulanus duas esse volunt; vnam corruptibilem, alteram immortalem: quæ fuit etiam sententia Philonis lib. Quod deterius potentiori insidetur.

Erunt plures successiue, si embryo, quando in vtero matris formatur, primò accipiat animam plantæ, deinde bruti, postremò hominis; sic enim plures sensere Medici, placuitque Sancto Thomæ 1. part. quæstion. 77. artic. 3. ad tertium, & lib. 2. contra Gentes, cap. 82. sequuntur Dandinus, Conimbricenses, & alij non pauci.

Dicendum tamen primò est, neque simul, neque successiue plures esse in eodem viuente animas. Ita tenet cum Aristotele communior sensus scholæ.

Primò enim nulla est necessitas ponendi simul in eodem homine plures animas, si eadem anima quæ intellectiua est, sit etiam principium sentiendi, & vegetandi: sed eadem anima quæ est intellectiua, est etiam principium vegetandi & sentiendi; nam illæ operationes non repugnant eidem principio; & si anima rationalis non esset sensitiua, non esset forma corporis. Imò in morte Christi Verbum non dimisit vllam formam; dimisisset autem, quia duæ illæ animæ, vegetatiua & sensitiua, fuissent corruptæ, ac propterea dimissa à Verbo.

Secundò, quod neque successiue sint plures animæ, probatur, quia si fœtus in vtero matris haberet prius animam plantæ, deinde animam bruti, sequeretur hominem generare brassicam

M m aut

Non respectu animarum.

Prima obiectio.

Secunda obiectio.

aut vitulum; nullus enim vnquam gradus genericus est sine specifico. Deinde si propterea solam animam habet vegetantem & sensitiuam, quia non habet operationes intellectivas, certe nono & decimo mense non haberet etiam animam rationalem, quia nullas etiam tunc operationes habet rationales magis quam primo mense.

Prima obiectio. Obiicitur primò. Ex diuersis operationibus & dispositionibus colligitur formarum diuersitas: sed in homine diuersæ sunt dispositiones & operationes: ergo sunt etiam diuersæ formæ.

Respondeo distinguendo maiorem, quia ex diuersis operationibus quæ sunt in diuersis subiectis, colligitur diuersitas formarum: sed ex diuersis operationibus quæ sunt in eodem subiecto, non inferitur formarum diuersitas nisi fortasse virtualis.

Secunda obiectio. Obiicitur secundò. Vbi sunt operationes contrariæ, ibi non est vna forma: in homine sunt operationes contrariæ, nam caro concupiscit aduersus spiritum: ergo non est in homine anima tantum vna.

Respondeo negando maiorem, quia possunt etiam ab eadem potentia prodire actus contrarij, vt patet in voluntate, quæ amat & odit.

Tertia obiectio. Obiicitur tertio. Corruptibile & incorruptibile, diuisibile & indiuisibile differunt realiter: anima rationalis incorruptibilis est & indiuisibilis; anima sensitua corruptibilis est & diuisibilis: ergo anima rationalis & sensitua non sunt vna, sed plures animæ.

Respondeo distinguendo minorem: anima sensitua tantum est corruptibilis & diuisibilis, concedo; anima sensitua, quæ rationalis est, corruptibilis est & diuisibilis, negò.

§. II.

*Utrum in viuente quolibet præter animam
dentur formæ quædam partiales
inanimatæ.*

Formæ partiales. Posito quod in quolibet viuente anima non sit nisi vnica, maior difficultas est de formis alijs quibus non viuentibus, quas contendunt plures Philosophi esse simul cum anima in composito quolibet animato. Formas autem illi appellant alias completas, alias partiales. Complete formæ sunt iuxta illos, quæ constituunt indiuiduum aliquod completum, neque ordinantur ad aliam formam: tales sunt animæ omnes, & formæ metallorum. Formas incompletas & partiales eas vocant quæ licet constituant indiuiduum aliquod speciei infimæ, tamen illud non est perfectum, sed est veluti materia quædam disposita, & proxime idonea ad recipiendam aliam formam completam: idè huiusmodi formæ sunt quædam veluti dispositiones ad formam aliquam vltiorem.

Status questionis. Difficultas ergo est, vtrum in viuente quolibet præter animam tot sint formæ substantiales, quot sunt diuersæ partes: in carne v. g. præter animam forma carnis, in ossè forma ossis; sic enim cum Scoto docent Aresius, Lessius, Conink, & nunc recentiores communius.

Conclusio negans. Dico secundò, probabilius omnino esse, quod in viuentibus nulle sunt formæ partiales, sed anima sola singulas partes informat. Ita docent cum S. Thoma omnes Thomistæ, Suarez, Vasquez, Hurtadus.

Superfluitas. Ratio autem prima sit, quia illæ omnes formæ nec sunt vilo modo necessariae in viuentibus, si

anima sola per seipsam possit esse radix totius varietatis dispositionum accidentalium, & eas per seipsam exigere: sed anima sola potest esse radix & exigere totam illam varietatem dispositionum accidentalium, quæ sunt in corpore organico, quod probò. Quia potest anima per seipsam immediate exigere totam varietatem formarum substantialium, & esse illarum radix: ergo potest etiam anima esse radix, & exigere varietatem dispositionum accidentalium: ergo frustra requiruntur in viuentibus formæ vllæ partiales præter animam.

B Secunda ratio sit impossibilitas huiusmodi formarum. Primò enim implicat dari substantiam cuius quæ non sit radix prima proprietatum, quia conceptus substantiæ proprius situs non est tantum in eo, quod ab ea pullulent aliquæ proprietates, cum à multis accidentibus alia pullulent accidentia: v. g. ex primis qualitativis oriuntur secundæ qualitates. Primarius ergo conceptus substantiæ situs est in eo quod sit prima radix proprietatum: sed formæ istæ partiales non sunt prima radix proprietatum; illud enim quod est prima radix proprietatum, est finis ad quem referuntur, & propter quem exiguntur proprietates: finis autem ad quem referuntur istæ formæ, anima est, ad quam etiam referuntur omnes proprietates: ergo implicat vt illæ formæ sint substantiæ. Secundo implicat vt anima non sit vera substantia, sed si dantur formæ partiales, anima non est vera substantia. Quod probò. Illud quod aduenit corpori iam plenè constituto in esse corporis, accidens est, non substantia: sed anima aduenit corpori plenè iam constituto in esse corporis: ergo anima non est substantia. Probatur minor. Ossa, nerui, caro ante aduentum animæ sunt corpora aequè completa, ac ignis & aqua; si enim non sunt completa, non possunt existere in rerum natura, sicut materia, quia est incompleta, non potest existere sine vllis formis. Sed anima superuenit ossi, neruo, carni: ergo anima superuenit enti completo.

D Tertiò implicat vt homo sit bis corpus: sed homo esset bis corpus, si haberet formas partiales; nam caro absente anima est verè corpus, quis enim neget, carnem quæ assatur & comeditur, esse corpus? Sed anima iterum dat esse corpus; nam esse corpus substantiale non aliud est quam esse compositum ex materia & forma, & formæ quoque partiales iterum faciunt corpus; faciunt enim compositum ex materia & forma: ergo homo est bis corpus. Neque dicas formas partiales facere corpus incompletum; nam ossa mortuorum tam sunt corpora completa quam lapides & elementa.

E Obiicitur primò. Vbi est formaliter os & caro, ibi necessariò esse debet forma, quæ non virtualiter tantum, sed formaliter contineat formam ossis & carnis: sed anima virtualiter tantum, non autem formaliter continet formam ossis & carnis: ergo vt in homine sit formaliter os & caro, requiritur aliqua forma præter animam. Probatur minor, quia si anima contineret formaliter formam ossis & carnis, anima illa quæ est in ossè, exigeret dispositiones ossis; & anima quæ est in carne, exigeret dispositiones carnis; forma enim carnis in subiecto in quo est, exigit dispositiones carnis: sed anima in ossè non exigit dispositiones carnis: ergo anima non formaliter continet formam ossis, eodem scilicet modo;

Quaest. I. Sect. IV. Quot animæ in viuente. 411

modo, quo forma mixti continet formas elementorum, quas non continet nisi virtualiter. Imò si anima est formaliter forma carnis, & nerui; non poterit determinari ad producendas in vna parte potius dispositiones carnis, quam nerui.

Respondeo animam esse formaliter formam ossis & carnis & nerui, sicut est, vt dixi, formaliter sensitua & vegetatiua. Ad probationem distinguitur maior: si anima contineret formaliter formam carnis & ossis, sequeretur animam quæ est in carne, exigere dispositiones ossis in aliqua parte totius viuientis, concedo; in ipsa carne, nego: nam anima exigit corpus organicum; atque adeò dispositiones diuersas in toto viuente; sed non in iisdem illius partibus. Forma ergo carnis non exigit dispositiones carnis in singulis partibus subiecti in quo est, sed tantum in aliqua eius parte: non est autem eadem ratio animæ & formæ mixti; mixtum enim non est formaliter aqua & ignis, sicut viuens est formaliter caro & neruus; ideoque forma mixti non continet nisi virtualiter formas elementorum; anima verò est formaliter forma ossis & carnis. Denique anima determinatur ad producendas dispositiones carnis in vna potius parte, quam in alia, per virtutem formatricem seminis, quæ saltem inchoatiue disponit partes accommodatè ad animam.

Secunda obiectio.

Obiicitur secundò, esse impossibile vt ab eadem forma emanent duo motus connaturales inter se contrarij: sed in eodem animali plures sunt motus contrarij connaturales; motus enim deorsum est illi connaturalis, prout est mixtum: & est illi præternaturalis, prout est animal. Motus autem progressiuus est illi naturalis vt animal est; præternaturalis eidem vt mixtum est: ergo in animali non est vnica tantum forma, præsertim cum motus animalis deorsum sit ab elemento prædominante, non autem ab anima. Denique aucta materia in homine augetur grauitas, neque tamen augetur anima rationalis: ergo augentur formæ partiales. Imò si grauitas esset ab anima, sequeretur quod quando viuens cadit è turri, anima se interimeret.

Respondeo plures in eadem anima esse gradus: vnum secundum quem dicitur forma mixti in quo terra prædominatur; alterum secundum quem est forma viuientis sensitiui, quod mouet seipsum motu progressiuo. Non possunt duo motus contrarij esse connaturales eidem formæ secundum eundem gradum, sed possunt esse connaturales secundum diuersos gradus. Cum ergo anima sit forma mixti, in quo terra prædominatur, & forma viuientis locomotiui, non est mirum quod motus deorsum, & motus progressiuus sint connaturales eidem viuenti. Similiter etiam motus deorsum prouenit ab elemento prædominante, prout illud est virtualiter in viuente, non prout est formaliter. Denique verum est, augeri grauitatem addita materia, quia grauitas emanat ab anima medio temperamento, quod cum augeatur addita materia, propterea necesse est augeri grauitatem. Neque inconueniens est quod aliquis seipsum interimat per accidens.

Tertia obiectio.

Obiicitur tertio. Antequam corpus embryonis informetur animâ, sunt in embryone diuersæ formæ partiales; si enim vnica esset forma, illa informaret corpus organicum, & esset anima: sed illæ formæ non corrumpuntur

R. P. de Rhodes curs. Philo/soph.

A adueniente anima: ergo in viuente simul cum anima formæ sunt partiales. Probatur minor, quia dispositiones ad animam non corrumpuntur adueniente anima: illæ formæ, quæ sunt in embryone, sunt dispositiones ad animam: ergo non corrumpuntur adueniente anima. Neque potest assignari vlla causa, quæ illas corrumpat; & si anima illas corrumpat, debet id facere per contrarias dispositiones; in corpore autem animato non sunt vllæ dispositiones contrariæ formæ carnis, & formæ ossis.

Respondeo esse in embryone antequam informetur animal, plures formas, quæ tamen expelluntur omnes adueniente anima. Causa effectiua illius corruptionis est illa ipsa forma, per quam anima introducit: dispositiones verò quibus expelluntur, sunt illæ, quas anima exigit, vt sit in corpore; quæ dispositiones quandiu imperfectæ sunt, pertinent ad illas formas; quando autem perfectæ sunt, pertinent ad animam. Neque sunt eadem omnino accidentia in embryone, quæ sunt in viuente, sed valde similia. Quod additur, non perire dispositiones ad animam adueniente anima, verum est de accidentalibus, falsum de substantialibus, quæ sunt incompossibiles cum anima.

Obiicitur quartò, quando homo moritur, nulla introducit de nouo forma substantialis, & tamen expellitur anima: ergo prius erant cum anima formæ aliquæ substantiales. Probatur antecedens, quia si moriente homine aliqua produceretur forma, deberet assignari aliqua eius causa, quoties homo strangulatur, aut capite truncatur. Imò causæ contrariæ contrarios producent effectus: sed siue homo calore moriatur, siue moriatur frigore, eadem manet forma in cadauere: ergo non producit in cadauere noua forma. Et sanè caro viua & caro mortua sunt vniuocè caro; habent ergo eandem formam.

Quarta obiectio.

Respondeo introduci formam cadaueris in materiam à qua per mortem separatur anima; causa verò illius productiua, est illa ipsa causa quæ perimit proximè animal: nam eo ipso, quod perimitur animal, abeunt dispositiones illius propriæ, succeduntque aliæ in gradu accommodatò ad formam cadaueris, quam forma ipsa cadaueris immediatè producit; nam siue iuguletur homo, siue stranguletur, maxima semper fieri debet alteratio in toto eius temperamento antequam moriatur; vnde manet semper temperamentum idoneum ad eductionem formæ cadaueris: idem autem sequitur effectus, siue homo calore moriatur, siue frigore; sicut idem omnino sit acetum, ex quacunque causa vinum corrumpatur: nec est semper verum, quod à causis contrariis contrarij prodeant effectus. Caro mortua, & caro viua sunt vniuocè caro quoad accidentia, quæ habent valde similia, non autem quoad substantialia. Cum autem non sit vlla forma præter animam, quæ corpus exigit organicum, dicendum est quod forma cadaueris non est vnica, sed multiplex; vna videlicet in osse, altera in carne, & sic de cæteris.

Instabis. Si forma cadaueris succedit animæ, sequitur quod in triduo mortis Christi forma cadaueris coniuncta est sanctissimo eius corpori, atque adeò illud corpus in Christi resurrectione corruptum esse. Deinde Verbum diuinum debuit assumere formam illam cadaueris, quia in illo supposito nulla erat substantia creata; debuit autem

Instantia.

M m 2 forma

forma illa esse subsistens, sicque Verbum assump-
sit aliquid, quod postea dimisit. Denique licuisset
tunc dicere, *Cadaver nos redemit: Cadaver natum
est de Virgine.*

Respondeo verum omnino esse, quod forma
cadaveris successit animæ Christi, & unita fuit
sanctissimo eius corpori. Neque sequitur primò,
quod Christi corpus fuerit corruptum, sicut in-
telligi solet nomen corruptionis, quo significatur
communiter tabescere aliquod corpus, & conuerti
vel in vermes, vel in putredinem, quo modo san-
ctum Dei non vidit ullam corruptionem. Si cor-
ruptio significaret formam cadaveris, quæ succe-
sserat animæ, rursus per resurrectionem ab anima
ipsa expulsa esse, certè verum esset cadaver
Christi corruptum esse huiusmodi corruptione
perfectiua, dum amisit formam cadavericam, ut
viventem recuperaret. Neque verum est, quod illa
forma debuerit assumi à Verbo; si enim formæ
materiales habent propriam subsistentiam, sic &
ista forma propriam habuit subsistentiam; vel si
eam non habent, ista etiam caruit omni subsisten-
tiâ, eo modo quo Verbum non assumpsit acciden-
tia, quæ non subsistunt.

Modus ille loquendi, *Cadaver nos redemit, ca-
daver natum est de Virgine*; non debet vlla ratione
admitti, quia non licet applicare Verbo pro omni
tempore denominationes omnes quas aliquo tan-
tū tempore habuit; nisi fortè sensus illius pro-
positionis esset, Verbum quod fuit cadaver nos
redemit, vel etiam natum est de Virgine. Falsum
tamen semper est, *Cadaver nos redemit*: cum enim
cadaver dicat negationem animæ rationalis, &
formam cadaveris, quæ duæ non erant quando
redempti sumus, & quando natus est Christus,
non potest esse verum, quod cadaver nos redeme-
rit, vel quod natum sit de virgine. Quod argu-
mentum magis premit adversarios, quia formæ
partiales, quæ fuerunt in cadauere Christi, fuis-
sent in eius corpore viuo.

QVÆSTIO II.

De generalibus quibusdam animæ proprietatibus.

QVæ hæcenus dixi, pertinent ad explican-
dam generalem animæ quidditatem; nunc
sequuntur proprietates eius, quarum aliæ actiue
sunt & vitales, & soli conveniunt animæ; aliæ
neque actiue sunt, nec vitales, possentque simi-
liter convenire formis inanimatis. Prima sit diui-
sibilitas: secunda heterogeneitas: tertia inæ-
qualitas.

SECTIO I.

Verum omnes animæ sint indivisibiles.

AD plenam difficultatis resolutionem præ-
mittendum est, utrum omne spirituale sit ne-
cessariò indivisibile, & omne corporeum, diuisi-
bile; tum statuetur, utrum anima rationalis sit in-
divisibilis; postremò utrum animæ brutorum sint
divisibiles.

S. I.

Verum omne spirituale sit necessariò indivisibile.

ENS immateriale aliud est substantiale, ut An-
gelus, & anima; aliud accidentale, ut mo-
tus localis Angeli, extensio eius ad locum, &
cetera huiusmodi. De utrisque celeberrima diffi-
cultas est, utrum constare possint ex diversis par-
tibus integralibus, an verò sint necessariò indivi-
sibilia; quod video latè disputari à Suare *disp. 51.
Metaph. num. 36. & disput. 30. num. 49. sect. 4. de An-
gelis, cap. 14. Valsq. 1. part. disp. 195. cap. 6. Hurtado
disp. 2. de anima, sect. 4.*

Dico primò, dari plura entia spiritualia di-
visibilia in partes, præsertim accidentalia;
sed videri tamen probabilius, quod non est
possibilis substantia vlla spiritualis, quæ non
sit indivisibilis, quamvis id difficile demonstra-
ri possit.

Primam partem multi negant cum Valsque, re-
bitrati, quod hoc vno differunt ens materiale, ma-
& spirituale, quod vnum sit divisibile in par-
tes, alterum verò indivisibile. Sed hoc merito
ab aliis reprobatur: primò, quia motus localis
Angeli est divisibilis; nam ens successivum est
necessariò divisibile, alioqui non est successi-
vum; nam esse successivum, est habere par-
tes sibi succedentes: motus angelicus est ne-
cessariò successivus: ergo est partibilis. Imò
si latio angelica non esset divisibilis, esset
duntaxat congreries rationum sibi succedentium,
sicque vnus Angelus non posset velocius moveri
quàm alter.

Secundò extensio quoque Angeli ad locum
non potest esse indivisibilis, ut alias demon-
strabam, alioqui quoties Angelus maiorem oc-
cupat locum, deberet singulis instantibus mu-
tare totam extensionem, quod non est neces-
se; quia anima rationalis quoties coextendit-
ur maiori corpori, & occupat novum locum,
non mutat totam extensionem priorem, ut sta-
tim probabitur.

Tertiò enim vnio animæ rationalis cum cor-
pore, quæ fortè non differt ab eius extensione,
non est impartibilis, quia illa talis est, ut pars
eius vna possit amitti alterâ integrâ permanen-
te; nam quando abscinditur manus, certum
est aliquid amitti vnionis, quia non potest fieri
ut anima quæ informabat materiam, desinat il-
lam informare, quin alicubi fiat aliqua mutatio:
cū autem illa non fiat in anima, sit in eius
vnione. Sed neque amittitur tota vnio, & al-
tera succedit, quia sequeretur mori tunc totum
hominem; dissolveretur enim tota eius vnio.
Idem dico de nutritione, quia deberet tota vnio
singulis instantibus destrui; & homo dum nu-
tritur, millies moreretur: sed neque posset nu-
tritio fieri continuè, quia illæ vniones indivi-
sibiles fierent in instantibus.

Deinde si non esset divisibilis vnio animæ
rationalis cum corpore, sequeretur quod pe-
des essent in capite: quod probò. Vbi est vnio,
ibi sunt extrema vnibilia; cum enim illa sit
nexus essentialis extremorum, non potest esse
sine extremis: sed vnio animæ & pedum est in
capite, si vnio est indivisibilis: ergo pedes sunt
in capite.

Secunda